

## **2Kir; 4.**

Adósság, betegség, gyász, éhínség. Az emberi létnek ezeket a hatalmas problémáit dolgozza fel ez a bibliai rész.

Az első asszony önhibáján kívül kerül lehetetlen helyzetbe, kilátástalan adósságcsapdába. A családfenntartó férj meghalt, ő meg ott maradt az adóssággal, meg a gyerekekkel. S most pont a gyerekek kerültek veszélybe. Ha nem tud törleszteni, eladják őket rabszolgának. Sajnos manapság is sokan nyögnek adósság miatt, de ennek az asszonynak a helyzete túlsz egy átlagos mai adós problémáján.

A második asszony fia meghal. Az életnek olyan tragédiája, melyben hamar az ember szájára jön a „Hogy engedhette ezt az Isten?” kérdés. Egy gyermeket elveszíteni mindig szörnyű tragédia. Ennek az asszonynak pedig ez a halott fiú volt az egyetlen gyermeke. E fájalmak között könnyen felvetődhetett benne: Hát mit tud ilyen helyzetben az Isten?

A harmadik szakasz az éhínség idején játszódik. Nehéz elképzelni a maga valóságában, mert többségünkben nem élünk át éhínséget. Talán, akik fogságban voltak. De azt azért világosan tudjuk, hogy milyen súlyú lehet egy ilyen helyzet, melyben az emberek éheznek. Sajnos a világ sok részén ma is halnak éhen emberek.

A három különböző szörnyű helyzetet összeköti az, hogy ezek az emberek tudtak kihez fordulni a gondjukkal. Szörnyű nagy bajban voltak, de volt valaki, akihez volt bizalmuk, Volt valaki, akitől segítséget kérhettek. S azt látjuk, hogy segített is nekik az Isten, de kellett a segítséghez, hogy emberek közreműködjenek. Mert Isten egy csapásra meg tudja oldani a mi legnehezebb gondunkat is. S jó is ezt látni ebben az ígérésben, hogy Isten előtt nincs lehetetlen. Ő éppúgy Úr az éhség vagy szegénység felett, mint az élet és halál felett is. Számára tényleg nincs lehetetlen. S ő, ez a mindenható Isten cselekedhetne közvetlenül is. De nem teszi. Ő a csodáiban részessé akar tenni minket.

Mert csoda az, ha valakinek van elég alázata ahhoz, hogy kérjen. Segíts, mert eladósodtam! Segíts, mert elveszik a gyerekeimet! Segíts, mert meghalt a fiam! Segíts, mert rossz az étel, s nem tudunk mit enni! Segíts! Nem is olyan könnyű kimondani ezt a szót. Miért is? Talán kisé gögősek vagyunk? Isten pedig engedi, hogy érjenek minket nehézségek, melyek közt végre belátjuk saját végességünket, belátjuk, hogy nem tudunk mindent önerőből elérni, s kimunkálódik szívünkben az alázat. Ez Isten iskolájában kötelező tanegység. „Tanuljátok meg tőlem, hogy szelíd vagyok, és alázatos szívű” – mondja tanítványainak Jézus (Mt; 11:29). Meg kell tanulni segítséget kérni. A süméni asszonynak a meddőség kevés volt ehhez. Ő nem kért segítséget. Ismerte a prófétát, de nem panaszkolta el bánatát, hogy nincsen gyermeke. Pedig már a vak is látta, hogy ez életének a problémája. Már a próféta szolgálja is tudja, de ő ki nem mondaná. Ő még ehhez túl büszke. Pedig a próféta felajánlja segítségét. Kérj valamit! De ő nem, neki nincs kérése. Ő adni akar, de kérni nem. Ő nem tudta kimondani még a szót: Segíts, kérlek! Aztán Isten, mert kedves volt előtte ez a nő, megtanította az alázatra és kérésre. Bár fia halála után elég indulatos, s nem valami szép a kérése, de már tud kérni. Már ő megy a prófétához, s leborul előtte. Az alázat megszületett a szívében. Bizony nagy csoda ez!

Miért ilyen fontos a kérni tudás és az alázat? Több szempontból is. Isten akarata, hogy az ő népében együtt legyünk, testvérek legyünk, szeretetben legyünk. Ha pedig tudunk kérni, tudunk segíteni, tudunk közösen izgulni, közösen imádkozni, közösen cselekedni, s közösen az Isten cselekvését, a csodát átélni, ez erősíti köztünk az együttérzést, az összetartozást, a szeretetet. A próféta tudta elfogadni az asszony figyelmességét, vendégszeretetét. Az asszonynak is meg kellett tanulnia elfogadni a próféta segítségét. Így nem nőhettek egymás felé, így lehettek testvérei egymásnak.

Minden keresztyén közösségben is így kell ennek lenni. Nem helyénvaló a büszkeség, a segítő kéz félrelökése. S nem helyénvaló a segítség megtagadása sem. Egy közösségben lehetünk őszinték, feltárhatjuk gondjainkat, s elfogadhatjuk a megoldásokat. Egyszer, az utolsó vacsorán Simon Péter nem akarta elfogadni Jézus szolgálatát. Jézus azt mondta, ha nem

moshatlak meg, semmi közöd sincs hozzám. Ha nem tudunk elfogadni, nincs közünk egymáshoz. De a hitfejlődésben el lehet jutni odáig, hogy képes legyen alázatra, kérésre és elfogadásra az ember. Isten ki tudja ezt munkálni bennünk. De minek ehhez katasztrófa? Minek ehhez meghalni valakinek? Ennyire katasztrófális nagy a mi gögünk, büszkeségünk? Tudjuk elengedni ezt, s hallgassunk Jézus szelíd szavára: Tanuljátok meg, én aláztatok szívére vagyok!

S azért is fontos az alázat és kérés tudománya, mert csak ezekkel a képességekkel felfegyverkezve mehetünk az Isten elé. Lehet persze, hogy csak magamból indulok ki, de máris hallom az okos elhárítási kísérleteket: „Ó, én az Isten előtt annyira aláztatok vagyok! Én mindent csak az Istentől kérek, stb.” De azt gondolom, hogy ez még nem Isten ízlésének megfelelő alázat. Azért gondolom ezt, mert a szeretetről azt mondja Isten, hogy ha azt mondod, hogy szereted az Istent, de nem szereted embertársadat, akkor hazug vagy. (vö. 1Jn; 4:20.) Én úgy vélem, hogy az alázzal is hasonló a helyzet. S meg kell, tanuljunk, hogy Istentől kérni kell. Isten döntéseinek elfogadásához alázat kell. Olykor bizony nem is kicsi. S az alázzal elsajátításához nagyszerű gyakorlóterep a testvéri közösség, a gyülekezet.

Te hogyan állsz ezen a téren? Fel mered-e társni nehézségeidet, s tudsz-e segítséget elfogadni hittestvéreidtől? Vagy-e annyira otthon ebben a testvéri közösségben, hogy tudj emberekhez odafordulni, s van-e a szívedben elég alázat ahhoz, hogy képes legyél ezt alkalomadtán megtenni? Ki az az öt ember az itt ülők között, akit bátran felkeresnél gondjaiddal? – ez mai igénk első kérdése. Ha még nem egyértelmű igenlők a válaszaid, akkor kérd Istentől a csodát, tegyen alázzatosabbá téged!

De Isten nem áll meg annál a csodánál, hogy az embert alázzatra neveli. Ő a konkrét helyzetekben is tényleges segítséget ad. Az özvegy kiszabadul adósságából, az anya visszakapja a gyermekét, az éhínség közepette jól lakhatnak az emberek. Isten ezt megteheti, neki ezt semmiség megtenni. Nem lehet ezt eleget hangsúlyozni, mert mi olyan hamar el tudunk csüggedni. Mi oly gyakran látjuk úgy, hogy egy gondnak nincs megoldása. Oly sokszor meg azt gondoljuk, hogy minden problémának csak egyetlen megoldása van, a pénz. De mai igénk is rámutat arra, hogy igenis minden problémának van megoldása Istennél. S ezek a megoldások nagyon is sokfélék lehetnek. De minden valódi megoldás mögött az Isten áll. Ő az, aki elvégzi a csodát. Azonban – amint már ejtettem róla szót – ő szívesen használ fel csodáiban eszközül embereket. Ő fel akarta használni Elizeus útmutató szavát, a Baál-Sálisából való ember bőkezűségét, az eladósodott asszony hitét, és így tovább.

Sőt! Azt is el kell mondani, hogy Isten már felhasználta Mózeset és a többi szentírókat arra, hogy egy csomó probléma fel se vetődjön az életünkben. Mert ha van alázzatunk követni az ő írásos útmutatását, akkor sok esetben elkerülhetjük a bajt, az életúton lévő sok-sok csapdát. S igazság szerint az is a fair, ha erre törekszünk is. Mert sok esetben nem szükségszerű az eladósodás, nem szükségszerű az éhínség, de akár még a betegség sem. Van sok helyzet, melyben, ha Istenre és nem a világ példáira hallgatok, akkor nem kerülök bajba, s már eleve nem kell kérnem, hanem én adhatok. Érdemes ilyen szempontból is tanulmányozni a Szentírást, hogy megvizsgáljuk, hogyan kerülhetem el a házasság megromlását, hogyan kerülhetem el az adósságot, hogyan nevelhetem úgy gyermekemet, hogy nyugodt lehessen felőle, sőt, hogyan kell éljen egy társadalom, hogy ne elszegényedjen, hanem meg tudja teremteni tagjainak a létbiztonságot.

De sok esetben az emberek a legnagyobb körütekintés ellenére is bajba sodródnak. S lehet, hogy kérnek is. S ilyenkor kérdés, hogy van-e füled a kérés meghallására? Van-e szemed a szükség meglátására? Van-e szíved arra, hogy Isten eszköze légy egy csodában? Van-e testvéred iránt szereteted, melyben megérezheti a másik ember a csodát, Isten szeretetét? Sokan inkább elmenekülnek a bajban lévőtől, a kérő embertől. Nem biztos, hogy részvételen, gonosz emberek ezek. Csupán azt érzik, hogy nem tudják megoldani a problémát, s úgy gondolják, jobb, ha szépen kerek oldanak. De mi, hívő emberek nem kell, hogy ezek közé

tartozzunk. Mert azt ugyan mi is tudjuk, hogy a világ összes gondját nem tudjuk mi megoldani. Kicsik vagyunk mi ahhoz. De mi azt is tudjuk, hogy nem is nekünk kell. Mert az özvegy olaját nem a próféta sokasította meg. A fiút sem ő támasztotta fel, és a kenyérrel sem ő tett csodát. Minderre Istennek van hatalma. Amit tudunk, azt tegyük meg! A próféta semmiségeket tesz, Isten teszi a csodát. Mi is, ha van módunk, segítsünk. De sokszor az a mi segítségünk, hogy meghallgatunk, hogy tanácsot adunk, hogy együtt imádkozunk. Isten pedig megteszi a csodákat.

Ma is? – kérdezik gyakran. Mi pedig boldog tapasztalatként mondhatjuk: Igen! Ma is. Ma is beszámol egy nagy adósságterhet cipelő testvérünk arról, hogy mindig kapott Istentől valami mentőövet, mikor már nagyon szorult helyzetbe került. Valami plusz munkát vagy valami mást, de valamit mindig. S nem is csak annyit, hogy éppen ne vesszen éhen, hanem még adakozásra is jut belőle. Mert Isten segít, s gazdag a mi Istenünk. Én azt is csodának élem meg, hogy kislányom, aki két éves korában csak bicegni meg sántikálni tudott, megfelelő gyógyszereket kaphatott. S kétségtelen, hogy manapság a gyászolókat nemigen vigasztalja úgy az Isten, hogy e földi létre támasztaná fel a halottat, de tett nagyobb csodát; látni engedte Jézusban, hogy ő az örökéletre támaszt fel halottakat. Ebben lehet ma vigasztalásunk, s van is, mert ma is látjuk, tapasztaljuk, hogy sokféleképpen bár, de folyamatosan cselekszik az Úr, a mi hatalmas Istenünk.

Csak legyen hitünk és alázatunk kérni a testvérektől a segítséget és Istentől a csodát, s legyen kész a szívünk, ha minket kérnek, hogy Isten csodáinak eszközeivé legyünk! Ámen.